Křik ticha

Moje tělo se třáslo, neměla jsem nad ním žádnou kontrolu. Dech se mi zasekával v krku a slzy mě pálily v očích. Chladná místnost zahalena ve tmě, páchla zatuchlinou a plísní. Jediné světlo sem pronikalo malým oknem s mřížemi, které dovnitř pouštělo měsíční svit. Podlaha, na které jsem ležela, byla odporně mokrá a studená. Z vysokého, kamenného stropu na mě padaly ledové kapky vody. Železná pouta, která věznila moje ruce, mi nepříjemně drhla kůži na zápěstí. Staré roztrhané triko se mi nepříjemně lepilo na čerstvé šrámy na mých zádech. Nikdy nedovolili, aby se rány zahojily úplně.

Myslím, že už tady dlouho nevydržím. Žaludek prosil o kousek jídla hlasitým, nepříjemným zvukem a v ústech jsem měla sucho. Jak dlouho ještě? Únava ovládala celé moje tělo. Síla se ze mě vytrácela každou minutou. Mé ruce slábly. Mé nohy mě sotva udržely. Bolela jsem. Každý nádech se stal bolestným. Tlak na mé hrudi byl nesnesitelný.

Nikdy jsem si nemyslela, že poslední hodiny před svou smrtí strávím zrovna takhle. Na pokraji zkroucení. Bez zrnka síly. A proč? Proto, že jsem nedržela jazyk za zuby? Že jsem bránila ty, které miluji? Proto, že mám city? I když jsem skončila v tomhle pekle, stejně nelituji toho, co jsem tehdy udělala. Copak jsem měla nechat ty démony, aby zničily život tolika nevinným lidem? Měla jsem je nechat, aby se krmily strachem jejich obětí? To raději zemřu než jen přihlížet, jak zakládají plameny, které spolknou všechno krásné a nevinné kolem sebe. Viděla jsem tu vášeň v jejich očích, když jsem se jim postavila. Mysleli si, že prohraju. A já prohrála. Ale co je jeden ztracený život proti tisícům zachráněných?

Z dlouhé chodby se ozývaly těžké kroky. Zoufalý pláč a křik ostatních vězňů pronikal přes silné stěny až ke mně. Těžké kovové dveře do mé cely se otevřely a on vešel dovnitř. Svou silnou paží mě hrubě zvedl a táhnul mě za sebou pryč z tohohle nechutného pekla.

Nesnáším ho. Jak může lidská bytost být schopna udělat něco takového. On není člověk. Je to monstrum. Odporné monstrum bez citů. I jeho oči jsou zvířecí. Sledují vás tak, jako sleduje dravá šelma svoji oběť, než zaútočí. Pak už stačí jen jediný špatný pohyb a je konec. Všechna lidskost je pryč

Zraky všech lidí na malém náměstí se upíraly na mě. Upocené ruce jsem měla pevným lanem svázané za zády. Oprátka kolem mého krku skoro jako by pálila mou kůži, které se zatím dotýkala jen lehce. Mé srdce svírala ledová ruka strachu. Nebála jsem se smrti. Děsilo mě to, že už nikdy neuvidím jiskřičky tančící v očích mé matky. Děsilo mě to, že už nikdy neuvidím slunce zapadající nad lesem, ve kterém jsem si tak

ráda povídala se stromy. Děsilo mě, že když budu ztracená, hvězdy už mi nikdy neukážou správný směr. Až moje srdce přestane bít, vítr už si nikdy nebude hrát s mými vlasy. Kapky deště už mě nebudou chladit v horkých dnech. Zbyde ze mě jen prázdná schránka bez života. Přestanu existovat. Mé srdce ochabne. Krev v mých žilách přestane proudit. Mé tělo se promění v prach.

Celé obecenstvo postávající na náměstí najednou ztichlo. Jejich pohledy mě pálily na každém kousku mého těla. Všichni čekali na totéž. Až mé tělo bude viset. Až se definitivně stanu jejich trofejí. Nebrečím. Neprosím o slitování. Proč se tak ponižovat, když už mi zbývá jen pár minut. Proč jim udělat tu radost a ukázat jim, jak moc mě zničili? Zhluboka jsem se nadechla. Pevně jsem zavřela oči. Spatřila jsem svou matku, jak se smála. Slyšela jsem její smích tak jasně, jako by stála vedle mě. Mé rty se roztáhly do mého posledního úsměvu. A právě v tu chvíli jsem ztratila pevnou zem pod nohama. Padala jsem do neznáma. Lano se mi bolestivě zařízlo do krku. Nemohla jsem dýchat. Lapala jsem po dechu. Házela jsem celým tělem jako by mě to snad mohlo zachránit. Ale já už byla docela ztracená. Život ze mě pomalu vyprchával. Naposled jsem se nadechla a usnula navždy.